

Ved det yderste hav

Et par store fartøjer var sendt højt op mod Nordpolen for der at finde landenes grænser mod havet og prøve hvor vidt menneskene kunne der trænge igennem. Allerede år og dage havde de mellem tåge og is styret heroppe og prøvet stort besvær; nu var vinteren begyndt, solen nede; mange, mange uger ville blive her én lang nat; alt rundt om var ét eneste stykke is; fast til det var hvert skib forføjet; sneen lå højt, og af sneen selv var bikubeformede huse rejst, nogle store, som vore kæmpehøje, andre ikke større, end at de kunne rumme to eller fire mænd; men mørkt var det ikke, nordlysene skinnede røde og blå, det var et evigt, storartet fyrværkeri og sneen lyste, natten her var én lang blussende dæmring; på den klareste tid kom skarer af de indfødte, underlige at se i deres hårede skindklæder, og på deres slæder, som var tømret af isstykker; de bragte skind i store bunker og snehusene fik derfra varme gulvtæpper; skind blev tæppe og dyne, som matroserne redte sig til seng under snekuplen, mens det udenfor gnistrende frøs, som vi ikke kender det ved vor strengeste vintertid. Hos os var det endnu efterårsdage, det tænkte de på deroppe; de huskede på solstrålerne i hjemmet og på det rødgule løv, som hang på træerne. Uret viste at det var aften og sovetid, og i et af snehusene strakte sig allerede to for at hvile; den yngste havde med sin bedste, rigeste skat hjemmefra, den, bedstemor før afrejsen gav ham med, det var biblen. Hver nat lå den under hans hovedgærde, han vidste fra barndomsårene af, hvad der stod i den; hver dag læste han et stykke, og på hans leje kom ham tit så trøstende i tanker de hellige ord: "Ville jeg tage morgenrødens vinger, ville jeg bo ved det yderste hav, du skulle dog føre mig og din højre hånd holde mig fast!" - og under sandhedens ord og tro lukkede han øjnene, søvnen kom og drømmen kom, åndens åbenbarelse i Gud; Sjælen var den levende under legemets hvile; han fornam det, det var som melodier af gamle kære, kendte sange; det åndede så mildt, så sommervarmt, og fra sit leje så han det skinne over sig, som om snekuplen blev gennemstrålet udefra; han løftede sit hoved, det strålende hvide var ikke vægge eller loft, det var de store vinger fra en engels skuldre, og han så op i hans milde, lysende ansigt. Ud fra biblens blade, som fra en liljes bæger, løftede englen sig, bredte sine arme vidt ud og snehyttens

vægge sank rundt om, som et luftigt let tågeslør; hjemmets grønne marker og høje med de rødbrune skove lå rundt om i stille solskin en dejlig efterårsdag; storkens rede stod tom, men endnu hang æblerne på det vilde æbletræ, skønt bladene var faldet; de røde hyben skinnede og stæren fløjtede i det lille grønne bur over bondehusets vindue, hvor hjemmets hjem var; stæren fløjtede, som det var lært den og bedstemor hang fuglegræs om buret, som sønnesønnen altid havde gjort; og smedens datter, så ung og så smuk, stod ved brønden og drog vand op, nikkede til bedstemor, og bedstemor vinkede, viste et brev langvejs fra; denne morgen var det kommet fra de kolde lande, højt oppe fra nordpolen selv, hvor sønnesønnen var - i Guds hånd. - Og de lo og de græd, og han, under is og sne, der i åndens verden, under englens vinger så og hørte det alt, lo med dem og græd med dem. Og der blev læst højt af brevet selv de Biblens ord: - "Ved det yderste hav, hans højre hånd vil holde mig fast!" - Som dejlig salmesang klang det rundt om, og englen lod sine vinger, som et slør lægge sig om den sovende, - drømmen var endt - det var mørkt i snehuset, men biblen lå under hans hoved, troen og håbet lå i hans hjerte. Gud var med og hjemmet var med - "ved det yderste hav!"

* * *